

Gángoly Attila

Fényeső

Dél volt. Nyár.

Odakinn a zápor csöppjei még a járdán gőzölögtek, s remegő szívárvány feszítette magát az ég keresztjére. Bár szikráztak a tócsák és *minden* ragyogni látszott, a csend szinte szűrt.

Ekkor a fényeső a bárba is benyitott.

A diák az egyik kőrisfából faragott sarokasztalnál ült, előtte két-három ormótlan söröskorsó. Egy nőt figyelt néhány lépésnyire a pultnál, aki apró, ezüstcsillogású poharakból itta a martinit. Valahányszor hosszan kortyolt, olyasforma mozdulattal vetette föl a fejét, mint aki nevetni vagy sírni készül.

Csinos nő volt – pontosabban rikítóak voltak rajta azok a sajátosságok, amelyek egy diák szemében a nőiességet jelentik. Bronzszínű hajkorona, szemfesték, rúzs, csilingelő fülöngyök, körmök vörös lángra, kurta szoknya, túsarkú cipő. S ami a legfontosabb: az egyedülállót fanyar parfümjé lengte körül.

A diák még túl zöldfülű volt ahhoz, hogy ne tekintsen minden lányt és asszonyt szabad prédának, aki félóránál tovább magányosan üldögél egy bárban. Felhörpintette hát maradék sörét, felállt, gerincét megropogtatta, majd a nőhöz lépett, s a tükör előtt untilig gyakorolt, alig rebbenő hangon meghívta egy italra. Amaz - elmúlt negyven, de a negyvenötön még innen járt - összerázkódott, végigmérte a fiút, aztán kedves öngúnnal így szólt:

- Két év múlva már elfogadom...

A diák tudomásul vette a választ, visszaült az asztalához, s úgy érezte, szerelmes a nőbe, akinek hajszálain a fényeső kószált. Hogy az időt mulassa, sovány térdén egy rongyos szélű Krúdy-regényt olvasgatótt.

Záróráig maradtak. Ők voltak az utolsó vendégek: az asszony (ujjára jegygyűrű feszült) sem a délután, sem az este folyamán nem kelt el. Bár a számlát csalódottan fizette ki - szeme mintha könnytől csillogott volna -, még mindig nem engedte a büszkesége, hogy egy alig pelyhedző kamasszal kísértesse haza magát.

Kilépett a néptelen utcára. A diák néhány méterről követte. Tulajdonképp nem is a nő volt az, akit köve-

tett, hanem egy érzést akart megőrizni, melynek, a vegytan nyelvén, a nő volt a katalizátora.

A túsarkok úgy kopogtak az aszfalton, akár az eső. Holdfény szitált. Játszi fuvalom bújócskázott a fakoronákban, kócolta a sétány menti füvet és a bronz tincseket.

Ám a varázs váratlan megszakadt. Sötét kapualj tátotta száját, tengermélylehelletű roppant bálnatorok, s a nőt magába nyelte...

Másnap ormótlan deszkakoporsót cipeltek ki a házból. Gyászszerű hollók szálltak odafent, szűkölő, koncentrikus körökben.

- Gyógyszer-túladolás - suttozták az emberek, s fázósan húztak összebb mellükön könnyű felöltőiket.

- Szegény kis kokott - dörmögte egy forradásos képű selyemfiú.

...Ám a diák (meglett férfi immár) még évek múlva is örök szerelméről álmodott, ahogy fejét fölveti, nevetni vagy sírni készül - s a fényeső körülragyogja fájdalmasan szép arcát.